UŽ LIETUVOS NEPRIKLAUSOMYBĘ!

MŪSŲ ŽINIOS

LIETUVOS PERSITVARKYMO SĄJŪDŽIO TAURAGĖS RAJONO TARYBOS DVISAVAITINIS LEIDINYS

Laikraštis eina nuo 1989 metų vasario 15 d.

1990 m. vasario 15 d. Nr. 3(17).

LIETUVAI — NEPRIKLAUSOMYBĘ!

NEPRIKLAUSOMAI LIETUVAI — DEMOKRATIJĄ!

DEMOKRATINEI LIETUVAI — ŽMONIŠKĄ GYVENIMĄ!

RINKIMĖS SAVO LIKIMĄ

„Vai, tikėk, tikėjimo, tėvyne, nepraraski,
Sopulingą veidą savo kelki išdidi —
Ne nuo šiandien tau gimtinę gūžtą drasko,
Ir ne šiandien prasidėjo eisena graudi...“

J. AISTIS

Tolsta nuo mūsų pirmosios išsipildančių lūkesčių dienos. Grimzta praeitin tas stebuklas, leidęs praregėti, patikėti savimi, savo tauta, jos galia. Į **savo** žemę, **savo** istoriją jau grįžta ištremtieji žodžiai, ištremtosios dainos, trypta, niokota, tremtoji Lietuva.

Tolydžio kylanti politinė banga šiandien pasiekė kritinį, lūžio tašką. Esame kryžkelėje. Reikia rinktis. Erdvė pripildyta abejonių. Reikia apsispręsti, rinktis tikrai yra iš ko: „pusiau pravda“, „blaivus mąstymas“, „federacija“, „žingsnis po žingsnio“, „išeiti ar pasilikti“...

Ar jau suvokėme, koks burtas iškrito mums šiandien? Ar išgyventas kontrastas — kareiviški batai, guminės lazdos, pakilusios prieš vaikus ir prieš motinas, atėjusius tada į Gedimino aikštę, ir netrukus ten pat, bokšte, suplevėsavusi trispalvė, — ar tas kontrastas nesudarė iliuzijų, kad esame laisvi ir galime spręsti, ką su savo laisve daryti? Atiduoti ją „federacijai“? Gal pasilikti sau? Ar nesuprantame, kad daliname tai, ko neturime? Nejau patikėjome M. Gorbačiovu, kai šis tarė: „Jūs esate laisvi, nes galite apie ją (laisvę — A. J.) kalbėti“? Ar nesuprantame, kad, pusamžį praradę, vis dar ritamės žemyn, atgal, į praeitį?

Bet burtas mestas. Lietuvos žmonės turi istorinę progą pasirinkti savo likimą:

— Ar su Sąjūdžiu, kuriame dvasinis bendrumas pakeičiamas idėjiniu bendrumu, aiškiai suvokiant mūsų nelaisvės dalią, laisvės kelią ir kainą? Parlamentiniu keliu, liaudies valia, demokratinio mechanizmo kūrimu, kurs įmanomas tik augant ir stiprėjant naujoms partijoms ir politiniams judėjimams?

— Ar su LKP, Sąjūdžio įkvėpta iš nežmoniškos darytis padoria, siekiančia reabilitacijos ir kartu siūlančia tautai naują pranašystę: „Tikėkite į mus ir būsite išganyti“; „Mes vieninteliai tvirtais žingsneliais vesime jus, vesime, vesime, vesime...“? Kokie mes laimingi, turėdami vis drąsėjančius komunistus, kuriuos privertėme vietoj „šviesaus kelio į komunizmą“ pažadėti mums „ilgą ir sudėtingą šviesų kelią į Nepriklausomybę“! Žingsnis po žingsnio... Tiek daug pažadėta, rodos, jau visai menkas beliko blogis, visai siauras melo takelis, ir geri, tėviški kaimo „carai“, ir mūsų rūpesčiais pradėjusi sirgti prekybinė mafija... Mes jau beveik laisvi, turim ekonominio savarankiškumo įstatymą, jau beveik laimingi, nes galim kalbėti, ir už tai kol kas nemuša, o be to, sako, visiškos laisvės nebūna...

Atsitokėkime! Nors ir pavargome, bet įtempkime savo dvasią ir valią. Lietuva tebėra ištremta ir išniekinta! Nors ir pavargome nuo it plastilinas minkomų žodžių, nuo iškreiptos dialektikos, nuo dviprasmybių, nuo demagogijos, — nepasiduokime, neapkurskime kaip kurtiniai vestuvinės giesmės metu, atsirinkime tikrus pranašus nuo tariamų. Nueinantis autoritarinis režimas dar gyvas, jis keičia tik lozungus, stengdamasis neįdėti į juos jį išduodančio turinio.

Mus vienija Prisikėlimo viltis. Atėjo lemtingas apsisprendimo metas: **„Nepriklausomybei šiandien mes jau esame laisvi“.** (R. Ozolas).

Ateiname į vasario 16-ąją neramūs, bet su viltimi ir tikėjimu, kad subrendome, kad pakartosime 1918 m. vasario 16-osios Lietuvos lūžį. Eikime į jį. Aukokimės. Argumentai tam J. Girniaus žodžiuose:

„Kada klausiame, kodėl reikia mylėti savo tautą, laukiama įrodymo. Bet jo nėra ir negali būti. Kaip apskritai meilė, taip ir tautos meilė negali būti įrodoma ta pačia prasme, kuria spalvos negali būti įrodomos aklajam. Galima įrodyti faktus, o vertybes reikia pačiam praregėti“.

Vasario 16-oji.

Švenčiame Tave, Lietuva.

Albinas JANUŠKA

Prie Nepriklausomybės vartų

PRIEŠ metus pasirodė LPS Tauragės rajono tarybos leidinėlio „Mūsų žinios“ pirmasis numeris — kuklus mažo formato lapelis.

Jo pasirodymas susijęs su pirmaisiais mūsų rajono žmonių žingsniais Baltijos keliu, nors „Lietuvos prakeiktis jau trečią kartą per tūkstantį metų buvo pakreipusi mus ne tuo keliu“ (Alg. Patackas, LPS konferencija). Ir štai „Baltijos kelias“ jau privedė Lietuvą prie Nepriklausomybės vartų“ (Alg. Gureckas, pasaulio lietuvių bendruomenės vicepirmininkas, LPS konferencija).

Ar pajėgsime juos atidaryti! Ar pasiruošę žengti pro juos!

Atsivėrė širdys ir lūpos — išdrįso tarti žodžius, kuriuos taip ilgai slopino savyje. Pavergti, paniekinti, iškankinti, bet gyvi — ištvėrėme!

Tad atverkime vartus — ir žengkime. LPS rajono taryba

LIETUVA GYVA

JAU antri metai, kai minime brangiausią lietuvio širdžiai šventę, nebijodami, kad gausime lazda ar kastuvėliu per galvą. Mes džiaugiamės, lyg po mirštamos ligos atsigaunantys ligoniai, dar silpni, dar svirduliuojantys, bet savo nuostabai pajutę kojas ir supratę, kad jau galime eiti!

Istorija kartojasi, ji teikia mums stiprybės ir rodo kelią, kuriuo reikia eiti.

Šio amžiaus pradžioje Lietuva taipogi gulėjo mirties patale. Vokiečiai tada smaugė Mažąją Lietuvą, rusai — Didžiąją. Vienas stengėsi mus suvokietinti, kitas — surusinti. Ir jau buvome bepamirštą senąsias karžygių dainas, jos darėsi mums nebesuprantamos.

Suklupome. Liko tik sunki malda, tiktai silpstantis, įstrigęs lūpose šaukimasis Dievo, tik pakelės kryžiuose prikaltas Rūpintojėlio skausmas. Rodės, nebeliko galios Lietuvai pakilti. Svetimų šalių mokslininkai skubėjo Lietuvon užsirašyti išnykstančios tautos žodžius, dainas, tarmes, tradicijas ir papročius...

Tad ar ne stebuklas tatai, kad sodžiuj rados Daukantas, Kudirka, Basanavičius, Vaižgantas ir visa virtinė šviesuolių? Išklausė Dievas Tėviškės maldą. Štojos Lietuva... Malda pavirto geležim — radosi pirmieji Lietuvos partizanai, kurių kova sustiprėjo po 1918 m. Vasario 16-osios ir peraugo į Savanorių Armiją. Tūkstančiai, niekieno nevaromi, su savo arkliais, drabužiais, maistu ir kokiu tik sugriebtu ginklu ėjo ginti Nepriklausomybės tiek nuo vokiečio, tiek nuo bolševiko. Ir jie laimėjo.

Šiandien viskas kartojasi, tik laikas kitas, ir kiti mūsų ginklai. Bet ta pati mūsų nepavergta dvasia ir tas pats laisvės troškimas. Mes laimėsime. Mes daugiau nebeleisime niekam išniekinti lietuvio dvasios ir šventos jo žemės.

Gediminas KATINAS

AUKA

Tauragiškė Marija NEVERDAUSKIENĖ, gyvenanti Laisvės gtv. 7. bt. 6, pasitinka VASARIO 16-ąją, aukodama Sąjūdžio Tauragės rajono tarybai savo mėnesinę pensiją — 80 rublių.

Ši dvasios kilnumo auka mūsų skurdžioje kasdienybėje yra didis paskatinimas. Virš sekinančių nepriteklių pakylėtų širdžių liepsna, tyrų, išdidžių ir dosnių širdžių šviesa neleis mums atsitraukti nė pasiklysti kelyje į Lietuvos valstybės atgavimą.

Nuoširdžiai dėkingi.

LPS Tauragės rajono taryba

„SKAUSMUOS JĖGOS IŠAUGS — ATGIMIMO SULAUKS!.."

Iš V. Barkausko oratorijos „Vilties". Vilnius, 1990 m. vasario 3 d. LPS konferencija „Lietuvos kelias".

Vyt. LANDSBERGIS.

... Tauta taip graudžiai nori tikėti kuo nors vienu... o gal turi patikėti pati savimi? „Pasiimk pati savo Laisvę, Tauta", — sako Sąjūdis. (...) **Rinkimai—ne stebuklo laukimas:** tegu jie neužgožia didžiųjų, ne vien valdžios priemonėmis pasiekiamų tikslų.

P. VAITIEKŪNAS.

Tolesni mūsų žingsniai siejami su A1 ryžtu (dėl Nepriklausomybės akto paskelbimo) (...) Jazovas teisus, kai sako: „Padarykite sprendimus — tada derėsimės".

R. OZOLAS.

Žmogus gyvena laisvas arba nelaisvas. (...) **Tik Sąjūdis kelia Nepriklausomybės kaip Laisvės klausimą.** Gaila, kad tik jis Nepriklausomybę taip plačiai temato, o juk tai yra pirmiausia šiandienos būtinybė. Vadinasi, Sąjūdis tam būtinai reikalingas.

V. ČEPAITIS.

Sąjūdis turi surasti savyje jėgų iš opozicijos virsti pozicija (rinkimuose) (...) **Laisvų žmonių, demokratiška, dvasinga, besiugdanti visuomenė — štai Sąjūdžio tikslas...** Tiesa ir meilė nugalės!

Alg. GURECKAS (pasaulio lietuvių bendruomenės vicepirmininkas).

Baltijos kelias jau privedė Lietuvą prie jos Nepriklausomybės vartų. (...) Ypač jis privertė pasaulio visuomenę susitaikyti su jūsų Nepriklausomybės troškimu. (...) **Ateities Lietuva bus tokia, kokios norės jos žmonės,** o ne tokia, kokia buvo.

K. ANTANAVIČIUS.

Laisvė! Nepriklausomybė! Demokratija! — tai pusantrų metų kelio šūkiai. **Laikas kibti į darbą — kurti naują Lietuvą, įdvasintą Laisvę.**

Vl. TERLECKAS.

Į rinkimus turime eiti su švaria sąžine ir tiesa.

St. KROPAS.

Jei Sąjūdis neateis į rajono valdžią, tai jie (t. y. senoji rajono valdžia) tikrai ateis. **Naujai išrinktoji vykdomoji valdžia turės spręsti visus socialinius klausimus.** (...) Ruošdamiesi savivaldai patys tapsime laisvi.

K. UOKA.

Lietuvoje 100 tūkstančių žmonių šiandien „dirba", kilnodami popierėlius, — reikės ir juos įdarbinti aptarnavimo sferoje.

Vyt. ANDRIUKAITIS.

Sveikata — **visiems vienodai** prieinamomis sąlygomis. (...) Sveikata ir švietimas — du prioritetai, kurie garantuos ateinančių kartų sėkmę.

S. ŠALTENIS.

Argi pats kaimo žmogus nepanašus į Rūpintojėlį? (...) **Negydydami sielos, neišgydysime ir ekonomikos.** (...) Mūsų didžiausias turtas — šviesios galvos, darbščios ir talentingos rankos.

B. KUZMICKAS.

Tarybinė švietimo sistema veda vaikus į dvasios dykumą. Tad ją pakeisti turi **tautinė mokykla.**

V, PAVILIONIS.

Pakanta, tolerancija kitoms tautoms — Lietuvos stiprybės šaltinis, bet kartais ir jos silpnoji vieta. (...) Jeigu gerbsime **savo** tautą, gerbsime ir kitus.

E. ZINGERIS.

Įvairių Lietuvos tautų istorija — tai Lietuvos istorija. Ji vyksta Lietuvos Nepriklausomybės kontekste. (...) Už mūsų ir jūsų laisvę!

Paruošė Z. JUREVIČIŪTĖ

SU VILTIMI

ŠVĘSDAMI savo valstybės prarastos laisvės dieną, mes nedžiūgaujame. Mes dar nesame laisvi. Neapsigaudinėkime — mes nesame dar nė atgimę.

Nemažėja ligoninėse ir šiukšlynuose paliekamų kūdikių, nemažėja (ne) motinų, įsčiose nutraukiančių savo vaikams gyvybę, skaičius, didina „gamybą" samagono fabrikėliai, netrumpėja eilės prie „išmesto" parduotuvėse odekolono ar losjono, gausėja galinčiųjų žmogų užgauti, sužaloti, užmušti skaičius, šiurpina nesibaigianti savižudžių lavina...

Šiandien mes — tik atgimimo šaukliai. Išeidami iš tos nežmoniškos santvarkos, vienijamės Sąjūdyje į liaudies pasipriešinimo frontą. Į jį įsijungė visi, kas galėjo, norėjo, išdrįso ir pasiryžo. Žmonės sukilo ir susivienijo nepriklausomai nuo partiškumo ir tikėjimo skirtumų, nepriklausomai nuo išsilavinimo ar socialinės padėties. Susivienijome prieš partokratinės sistemos diktatą ir jau beveik nuvertėme jį. Bendromis pastangomis privertėme 50 metų mus valdžiusią kompaniją atsisakyti griežtos „principinės", „internacionalinės" savivalės ir deklaruoti tautos siekius. Pirmas žingsnis į demokratinės visuomenės struktūrą žengtas. Jei įkėlėme į demokratiją vieną kojį, įkelsime ir antrąją. Tai bus padaryta tada, kai pradės veikti normali daugpartinė sistema. Šiandien ji dar nenormali. Nenormaliai didelė komunistų partija, nenormaliai mažos kitos partijos. Jei ir galime sutikti, kad rinkimai vyksta demokratiškai, tai tik iš dalies, turint mintyje tai, kad dar nefunkcionuojančią daugpartinę sistemą laikinai atstoja dviejų politinių jėgų — LKP ir Sąjūdžio — viena kitai oponuojančių, išlaikančių apytikrę pusiausvyrą, **sistema.**

Galutinį Sąjūdžio tikslą aš suprantu ne tik Nepriklausomybės atstatyme, ne tik žmoniškesnio gyvenimo ekonominių - teisinių prielaidų sudaryme, bet svarbiausia — demokratinės sistemos sukūrime. Tokios sistemos, kur visuomenės norai ir valia vykdomi ne todėl, kad jai vadovauja vienas geras caras — Stalinas, Gorbačiovas ar Brazauskas — kuriems žmonės visuomet dėkoja už gerumą ir jais tiki. Demokratinė sistema nuo autoritarinės skiriasi tuo, kad žmonių valios vykdymas joje garantuojamas nepriklausomai nuo vieno ar kito vaduko norų, vienos ar kitos politinės jėgos „principų".

Visuomenės valios įvykdymui pasaulis kol kas neišrado nieko gudresnio, kaip keleto politinių grupuočių, besivaržančių tarpusavyje dėl GERESNIO tos valios vykdymo, priešpastatymas.

Todėl susimąstykite, kai išgirsite siūlomą „ypatingos lietuviškos" demokratinės struktūros modelį: LKP ir Sąjūdžiui burti naują „vieningą frontą" arba, atsisakius visų partijų, įkurti vieną „Tautos partiją", arba išvis atsisakyti partijų, vadovavimą atiduodant „asmenybėms". Visa tai ne kas kita, kaip siūlymai Lietuvoje palikti vienpartinę valdymo sistemą, pažaidžiant pavadinimais, struktūromis ir kitais išoriniais niekučiais. Neatsitiktinai šie pasiūlymai sklinda iš LKP stovyklos...

Mes jau bandėme „ypatingą komunistinę" sistemą. Gal neskubėkime ir su „ypatingomis lietuviškomis". Laikas jau būtų atsitokėti. Jei pasaulis nuo seno rieda normaliu vežimu, neskubėkime apvalius jo ratus perdirbinėti į „ypatingus" — keturkampius...

Su vasario 16-ąja — prarastosios Laisvės diena, brangieji tauragiškiai! Su viltimi!

Jonas ŠEPUTIS

UŽTARKITE!

Mes, žemiau pasirašę „Pajūrio" kolektyvinio sodo sodininkai, daugumą pensininkai, kreipiamės į Jus, prašydami užtarimo prieš rajono Vykdomojo komiteto pirmininką, kad nebūtų naikinamas gan senas ir gražus mūsų sodas. VK pirmininkas A. Ridulis atsakė, kad jis čia niekuo dėtas, kad sodo naikinimo nutarimas priimtas dar 1972-aisiais metais... Gal tada, kai medeliai buvo tik sodinami, kai būsimas sodas atrodė daugiau panašus į daržą, ir pateisinamas atrodė nutarimas čia plėsti individualinę statybą. Tačiau nejaugi dabar nerandama statyboms laisvos vietos? Jos tiek daug apie Tauragę. Argi per daug mūsų miestui žalumos?

Mes, sodininkai, labai prašome užtarti mus, kad senas sodas liktų žydėti, kad duotų vaisių, kad čiulbėtų paukšteliai giesmininkai, kad rastų jo paunksnėje malonų poilsį senieji sodininkai, kad miestas, mūsų Tauragė, būtų žalias. Užtarkite!

15 parašų

ATSILIEPĖ

Gavome nemažai nepatenkintų komunistų atsiliepimų į „Mūsų žinių" numerio 2(16) publikaciją „Generalinė repeticija". Esame kaltinami tendencingumu.

Iš tiesų rajono partinėje konferencijoje vyravo taiki, geranoriška nuotaika, kurią koncentruotai galėtų išreikšti Valdo Pajarsko pasakyti žodžiai: **„Jei mes pasisakome už demokratiją, turime siekti konstruktyvaus dialogo su mūsų politiniais konkurentais, tam tikslui galbūt informuoti oficialiai užregistruotų rajono politinių jėgų savotišką „apskritąjį stalą". Čia būtų galima išsiaiškinti šalių požiūrius aktualiausiais klausimais, taip pat ir kadrų, pabandyti suderinti pozicijas".**

Mieli komunistų partijos atstovai! Mes neturime galimybės savo laikraštyje pateikti išsamią jūsų didelio renginio ataskaitą. Jūs tą galite padaryti (ir padarote) savo laikraštyje. Mes jūsų oponentai. Manome, kritiškas žvilgsnis iš šalies jums duos daugiau naudos nei pačių savęs pagyrimas.

Su pagarba Redakcija

„LIETUVI, PABUČIUOK PO KOJŲ KRAUJU ŠIĄ PERMIRKUSIĄ ŽEMĘ..."

Iš V. Barkausko oratorijos „Vilties". Vilnius, 1990 m. vasario 3 d. LPS konferencija „Lietuvos kelias".

V. LANDSBERGIS. Dabar yra daug atsikuriančių partijų, kurios turi prisiminti savo istoriją, ideologiją, vykdyti tęstinumą. Ir yra LKP, kuri turi visa tai pamiršti, stengtis būti visiškai nepanaši į tą, kuria buvo.

Griūva superbloga valstybė. Kuriama teisinė valstybė, kad galėtų „teisiškai" tramdyti, žudyti ir slopinti.

A. SAUDARGAS. Pačiu sunkiausiu metu tik Bažnyčia buvo vienintelė organizuota jėga, sauganti ir ginanti dorovę.

Demokratijos padaugės Lietuvoje tiek, kiek sumažės partokratijos.

P. VAITIEKŪNAS. Sąjūdis neįkvėpė, neskatino naujų partijų kūrimosi. Jis įkvėpė naują gyvybę tik natūraliai mirštančiai LKP.

Demokratizacijos procesas sustojo todėl, kad neatsistatydino senoji mūsų vyriausybė. Mes įstrigome, išsigandome krizės (ar nesupyks „dėdė" iš Maskvos"?).

R. OZOLAS. Nepriklausomybei šiandien mes jau esame laisvi. Išnaudoti jau visi nebūti Nepriklausomybėje rezervai. Lietuvoje nėra nė vienos normalios partijos. LKP per didelė, kitos per mažos.

A. GURECKAS (pasaulio lietuvių bendrijos vicepirmininkas). Lietuviškas Sąjūdžio vardas įėjo į visas pasaulio kalbas ir mirga visuose pasaulio laikraščiuose, radijuje, televizijoje. Mums rūpi, kad, atkurdami valstybę, išsaugotumėme jos tęstinumą — 1918 m. vasario 16-osios aktą, simbolius: Vytį, Himną, Vėliavą, Sostinę.

K. ANTANAVIČIUS. Įvykdyta nacionalizacija — tai paprastas apiplėšimas. Ir dar daugiau. Atimti iš žmogaus nuosavybę, reiškia — padaryti jį vergu. Žmogus, turintis nors mažytę nuosavybę, turi ir mažytę nepriklausomybę.

E. VILKAS. Davė Dievas mums kaimyną. Daug kur blogą, bet kai kur ir gerą, jei gerai jį išnaudoti.

Vl. TERLECKAS. SSSR mums duotas ekonominis savarankiškumas, neturėdamas politinio pagrindo, tėra tuščia deklaracija be turinio ir prielaidų.

A. ŠIMĖNAS. Būtina sudaryti sąlygas vaikų namams perkelti į šeimas.

V. ANDRIUKAITIS. Mes neturime sveikatos apsaugos sistemos. Turime tik šiokią tokią ligų gydymo sistemą.

J. VESELKA. Lietuva ruošiasi aukai — neišvengiamam asmeninių interesų pablogėjimui kuriam laikui. Bet jūs, būsimieji parlamentarai, privalote padaryti viską, kad šios aukos prireiktų kuo mažesnės.

M. LAURINKUS. Savo problemas mes galime spręsti patys, be trečiosios jėgos: ji ne tik nepageidautina, bet ir smerktina. Tačiau yra akis ir ausis, kuri tik ir laukia mūsų klaidų.

Paruošė J. RAGELSKIS

LPS KONFERENCIJA „LIETUVOS KELIAS"

Kreipimasis į Lietuvos jaunimą

Jaunimas išėjo į gatves Prahoje, Varšuvoje, Berlyne, su jaunimu siejamos permainos Rytų Europos valstybėse. Lietuvos Sąjūdyje jaunimo veikla kol kas nebuvo tokia ryški.

Dabar Sąjūdis žengia į naują savo veiklos etapą: ruošiamės naujam suvažiavimui. Po rinkimų daug Sąjūdžio žmonių bus išrinkti į visų lygių tarybas. Sąjūdis turės pasipildyti ir atsinaujinti. Tau, jaunime, teks suteikti jam naujos jėgos, veržlumo, ryžto.

Pabudome ir kelkimės! — toks mūsų šūkis. Mes neturime teisės laukti, kol kiti atneš mums laisvę ir šviesesnę ateitį. Turime patys ją kurti. Todėl jau šiandien pradėkime šį darbą.

TĘSIAME PRISIMINIMŲ CIKLĄ „ŠUBARTINĖS" GOLGOTA

SUŽALOTA JAUNYSTĖ

Po 1944-ųjų metų „išvadavimo" mokytojavau Varlaukyje. Laikinai gyvenau Viktoro Gudavičiaus name. Šeimininkas, kaip vėliau sužinojau, buvo partizanų ryšininkas, bet linkęs į alkoholį, silpnavalis. Kai 1946-ųjų pabaigoje jį suėmė, netrukus likvidavo „Lydžio" slėptuvę Fišerienės name, ir prasidėjo areštų virtinė Varlaukyje, Eržvilko, Batakių ir Gaurės apylinkėse.

Mane suėmė 1947-ųjų vasario 2 dieną, beviešint pas tėvus Čepaičių kaime. Nusivarė pradžioje į Eržvilko stribų būstinę, o sekančią dieną — į „Šubartinę", kurios garsas tuo metu jau buvo plačiai pasklidęs.

Iš karto patekau į senbūvių vadinamą „šaltušką" — rūsio kamerą nuo kiemo pusės, kurios grotuota anga buvo aklinai užkalta skarda; čia nebuvo jokių narų, jokios patalynės, jokios spingsulės. Tik juoda tamsa, drėgmė ir šaltis.

Kameroje radau gauriškį Bernecką, Oką, kuris mus išmokė, kaip elgtis per tardymus, akistatas, kaip pažinti provokatorių. Jo pamokos man labai pravertė. Vėliau į tą kamerą atvežė ir du sergančius — senioką Domą Mišeikį iš Butaičių kaimo ir Zigmą Kačiušį iš Lenksčių kaimo. Atvesdavo ir „stukačių", bet mes bemat juos išsiaiškindavome, ir jiems tekdavo greitai sprukti į kitas kameras, taip ir neįvykdžius čekistų užduočių.

Pirmasis mano tardytojas buvo kapitonas Besnosov ir vertėjas lietuvis Andriūnas. Abu buvo žiaurūs. Bet ypač stengėsi savo šeimininkui įtikti Andriūnas. Jis mušdavo itin žiauriai, iš peties sąnario išlaužė mano ranką. Kiekvieną naktį tame name aidėdavo klyksmai ir dejonės — sutemus prasidėdavo tardymas. Baigdavosi rytė, šeštą valandą. Taip kasnakt. Išprotėti buvo lengva. Aš laikiausi iš paskutiniųjų. Paryčiais man paduodavo pasirašyti tardymo protokolus, kuriuose perskaitydavau užrašytus parodymus, kokių nebūdavau davęs. Aš nepasirašydavau — už tai mane mušdavo dar žiauriau. Kai jau rodydavosi, kad nebeišversiu, nutildavau visai, tad kiek padaužę ir įsitikinę, kad tai nebeveikia, palikdavo kuriam laikui ramybėje. Deja, neilgam... Vėliau girdėjau, kalbėjo, kad atvežė krūvą partizanų lavonų ir suvertė kieme į šulinį...

Dvidešimt minučių užtrukusį „teismo" procesą vedė du čekistai ir vienas vietinis—stribas Matiušovas iš Pašaltuonio kaimo. D. Mišeikiui ir Fišerienei skyrė po 10 metų, man — 6 metus lagerio.

Jaunas buvau, stiprus, bet iš „Šubartinės" mėsmalės į Šilutės kalėjimą perkėlė jau paliegusį, be sveikatos. Daug sunkių prisiminimų per ilgą laiką išbluko, bet „Šubartinės" prisiminimai gyvi dar ir šiandien. Kai pamatau tą namą, ausyse išgirstu siaubingą klyksmą. Čia aš palikau savo jaunystę, iš čia išėjau besveikatis senis. Norėčiau dar sulaukti paminklo ar kokios atminimo lentos atidengimo prie šios komunizmo statybos skerdyklos.

Jono Striaukos paliudijimus užrašė Gediminas KATINAS

TĄ GEGUŽĖS RYTĄ jis išėjo į pirmąjį abitūros egzaminą. Jam buvo aštuoniolika. Jis ėjo į mėgstamiausio dalyko — lietuvių kalbos ir literatūros — egzaminą. Ir negrįžo. Jo kaltė — eilėraščių rašymas.

„Namuose su artimaisiais atsisveikinau kaip visuomet: išeini neilgam, o atsisveikini lyg į tolimą kelią. Kodėl mus taip išmokė!.."

Vytautas LIATUKAS, politkalinys Nr. C-236

KOLONOS, KOLONOS

Kolonos žalsvos — kareivių...
Kolonos pilkos — keleivių:
nuteistų, ištremtų, pasmerktų...
Kolonos sargybos bokštelių...
Kolonos barakų prie kelio,
ten, po Šiaurės pašvaiste,
įšalo žemėj...

Kolonos, kolonos vagonų
į rytus ir Šiaurę linguoja —
į tolimą kraštą, kur samanos želia
ir mažyčiai berželiai.

Kolonos žalsvos — kareivių...
Kolonos pilkos — keleivių:
pasmerktų, nuteistų, ištremtų...
Kolonos sargybos bokštelių...
Kolonos barakų prie kelio...

Po metų kitų — kolonos kryželių,
pilkų kauburėlių...
Toli, ten toli —
įšalo žemėj... **Inta, 1955 m.**

PRIE ŽUVUSIO BROLIO KAPO

Aš būsiu samanėlė žalia ,
prie pušies vienišos,
ten, kur vėjai laisvi
ir pavasarį suokia lankštingala
pušų ir alyvų žydėjime.
Aš augsiu samanėle žalia
visada
ten, kur tu
šalia.

Aš būsiu šermukšnis
prie pušies vienišos,
ten, kur vėjai laisvi,
linguosiu šakom,
rudenį — uogom raudonom.
Atskris zylutė greita
ir tyliai mums suoks.
Aš būsiu šermukšnis
visada
ten,
kur tu
greta.

Tauragė, 1989 08 06

Sibiran — brolių palaikų parvežti...

MANO gimtasis Reksčių kaimas prisiglaudęs prie nuostabių, gražiais ąžuolais apaugusių Jūros upės krantų. Kiek prisimenu, net ir per karą čia, rodos, viskas buvo taip ramu ir nuostabiai gražu. Mūsų sodyba buvo įsikūrusi Jūros lankoje. Šalia, kaimyno Rasavo Endriaus žemėje, buvo labai gražus ąžuolynas, kur buvo įtaisytos didelės sūpynės. Tai būdavo mėgstamiausia jaunimo susitikimo vieta. Iki išnaktų siūbuodavo tarp ąžuolų sūpynės, krykštaudavo jauni žmonės. Vasaros vakarais skambėdavo labai gražiai dainuojamos sutartinės, ilgai netildavo linksmi jaunimo balsai.

Jaunimo tai tikrai buvo labai daug: puikių, gražių, dailių merginų ir vyrų kaip ąžuolų.

Prisimenu, kaip vasarą, gegužės, birželio mėnesiais, kaimas su kaimu lenktyniaudavo, dainuodami sutartines. Kai užtraukdavo Jocių — Alangos vyrai ir merginos, tai tik klausykis; tuojau atsilieps iš kito kranto Dapkiškės, Lengvenių dainoriai. O dainuodavo tikrai labai gražiai, ypač Dapkiškės ir Jocių merginos; prisimenu, žmonės labai girdavo tų kaimų dainininkus.

O šiandien... Liūdesys mane suima žinant, kad mažai kas beliko iš to grožio. O jaunimas? Jaunimo irgi nebėra, nes sodybų mažai beliko: viskas sunaikinta, nugriauta, žmonės ištremti arba išvaryti į kolchozines gyvenvietes. Klausiu savęs, nejaugi nesugrįš tas buvęs Jūros pakrančių grožis, — nebeskambės nuostabios Reksčių, Rekstukų, Jocių, Dapkiškės, Lengvenių, Mineikiškės ir kitų kaimų bernų ir merginų dainuojamos gražios, lyriškos, lietuviškos dainos?

* * *

Sugrįžta iš nežinomų kapų žuvę, sugrįžta ir Sibiro ledynuose palaidotieji. Atgimsta Lietuva. Tikiu, kad ir mano nuostabus gimtasis Žemaitijos kampelis atgims kartu su visa Lietuva. Vėl jaunimas lenktyniaus gražiomis dainomis, bet ne degtine. Svajonėse matau vėl ataugusius gražiuosius Jūros pakrančių ąžuolynus, girdžiu vėl skambančias lietuviškas dainas. Tikiu. Tikime vėl prisikeliančia **Laisva Lietuva.**

O dabar — kelionėn, į Sibirą, mirusių brolių parvežti, nes be Jų negali būti rami, tyra mūsų sąžinė ir laisva, laiminga Lietuva.

* * *

1949 m. kovo 28 d., žinodami, kad bus vežami žmonės, visi mūsų šeimoje iki vieno buvome išsislapstę. Aš su mama, belaukiančia vaikelio, slėpiausi Jūros pakrantėje, krūmuose išsikirstoje slėptuvėje, kur tik atsigulti galėjome. Mama, jausdama, kad jau greitai į pasaulį turi ateiti nauja gležna gyvybė, jausdama savo tragišką padėtį, verkė raudojo pasikrūpčiodama. Pergyveno dėl kitų mažiukų vaikų — Vincuko ir dukters Zosės Gaižauskienės sūnaus Algiuko, kuris augo, atplėštas nuo savo tėvų, p mus.

Taip mums pragulėjus pusantros paros ir nesulaukus ateinant namiškių, mama liepė man lįsti laukan ir nubėgti pas kaimyną Rasavą Endrių, sužinoti, kokia padėtis namuose. Išlindęs greitai nubėgau ir sužinojau, kad brolis Stasys su Tėvuku jau išvežti... Norėjau bėgti namo ir paimti, jei rasiu, ką nors valgyti. Tačiau Endrius neleido, atnešė duonos, lašinių, sviesto, pieno puodynę ir liepė grįžti į slėptuvę, jokiu būdu neiti į namus. Parbėgęs atgal pas mamą, pasakiau, ką girdėjęs, ir, atsigulęs šalia, pradėjau ją raudančią raminti. Tačiau ir man pačiam ne ką geriau buvo. Baimė, skausmas dėl artimųjų ir mamos rauda varė iš proto.

Laukėme dar beveik dvi paras, susispaudę drėgnoje duobėje, tik bėdos prispausti retkarčiais išlįsdavom laukan. Mamos prašomas, dar kartą nubėgau pas Rasavą, bet, atsidūręs kieme, pamačiau: visos durys atviros, ir namuose jau tuščia. Supratau, kad mūsų kaimynas irgi jau pakeliui į šaltąjį Sibirą.

Dar ir šiandien mane kankina mintis: už ką? Ir suprantu, jog kaltas buvo nepaprastas Endriaus darbštumas ir tvarkingumas. Žemės jie turėjo ne daugiau kaip 12 hektarų, bet sodyba buvo labai graži, tvarkinga, ir tai stalinistams atrodė baisus nusikaltimas, kurį galima išpirkti tik Sibiro katorgoje.

(Bus daugiau)

Lietuvos vaikai

Zenonas DAPKUS gimė 1931 metais vasario 17 d. Tauragės apskrities Barsukynės kaime. Tėvas buvo geležinkelio darbininkas (iešmininkas), mama — namų šeimininkė. 1941-ųjų birželio 14-ąją jų šeimą išvežė, mat, tėvas buvo Šaulių sąjungos narys, visų gerbiamas žmogus.

Zenonui tada buvo 10 metų, jo sesutei — dveji. Pakeliui į Sibirą tėvą atskyrė. Taip ir dingo tėvelis. Kur jo kauleliai mėtosi?..

Nuvežė į Komi ASSR. Mamą išvarė į sunkius miško darbus, o Zeniukas, likęs už tėvelį mažajai sesutei, kapstydavosi, ieškodamas kokių nors maisto atliekų šiukšlynuose ir dėžėse, slaugydavo silpstančią motiną.

1947-aisiais, sulaukęs 16 metų, ryžosi bėgti į Lietuvą. Mama patikėjo jam ir aštuonmetę sesutę. Pabėgimas pavyko. Susirado gimines, mamos seserį ir brolį. Už poros mėnesių grįžo sėkmingai pabėgusi ir mama. Du metus slapstėsi, tačiau vieną 1949-ųjų vakarą tarpduryje išdygo stribai. Motiną išsivedė. Po kelių dienų išsivedė ir Zenoną. Tada jis ir pažino garsiąją Tauragės „Šubartinę". Kankino jį žiauriai, stengėsi, tačiau rimtos bylos taip ir neįstengė sudaryti. Perkėlę į Šilutės kalėjimą, netrukus atidavė į Šiaulių vaikų namus. Iš ten jis netrukus pabėgo ir slapstėsi. 1953-aisiais vedė, pasiėmė iš vaikų namų sesutę... Mama po pakartotinio suėmimo trejus metus išbuvo Rostovo prie Dono lageryje, vėliau — vėl Komi ASSR, kur tapo invalide, ir 1955-aisiais metais Zenonui leido ją parsivežti.

Dabar Zenonas, išauginęs du vaikus, anūkams kartais papasakoja šiurpią savo vaikystės pasaką.

Dieve, neleisk tokiai „pasakai" kada nors vėl virsti tikrove.

Pagal Z. Dapkaus paliudijimus paruošė Genovaitė ŠIMAITIENĖ

Statysime paminklą

Šį pavasarį „Šubartinės" kieme statysime paminklą. Tauragės Tremtinių Sąjungos vardu kreipiuosi į visus, likusius gyvais, patyrusius „Šubartinės" siaubą, taip pat į ten buvusiųjų, bet dabar jau NEBESANČIŲJŲ gimines, į visus mūsų krašte gyvenančius buvusius politkalinius ir tremtinius: pasirinkite būsimajam kančios paminklui po du akmenis, ant jų užrašykite čia kentėjusių pavardes, slapyvardę, jei tokia buvo, tų metų datą. Akmenų skersmuo turi būti ne mažesnis kaip 15 cm ir ne didesnis kaip 40 cm.

Kada suvežti akmenis, pranešime. Bus talka. **Gediminas KATINAS**

NORIU PAPASAKOTI

Gerbiami tauragiškiai

Aš, buvęs politkalinys, noriu pranešti jums apie jūsų kraštiečio Petro Karoso žuvimo aplinkybes.

Iš Vilniaus mus kartu išvežė 1948-aisiais, kovo mėnesio pradžioje. Mes dirbome Sverdlovsko srities Turinsko lageryje. Petras žuvo mano akyse. Su namiškiais ryšių nespėjo užmegzti. Buvo jis, berods, 1925-ųjų gimimo, šviesiai rusvų plaukų, 176—180 cm ūgio, viena koja šlubavo.

Jei yra jūsų krašte Petro giminių ir artimųjų, tegu kreipiasi. Viską, ką žinau, papasakosiu.

Mano adresas: Kaunas, K. Markso 182—7, telefonas 26-48-70.

P. VENCLAVIČIUS

KAIMAS „BUNDA"

ARBA TRAGIKOMIŠKA VIENOS SKANDALINGOS SPEKULIACIJOS ISTORIJA

ŠIŲ METŲ vasario 1 d. prie Ministrų Tarybos surengtas tauragiškių piketas nustebino net visko mačiusius sostinės televizijos žurnalistus. Pirmą kartą per audringą „piketažinę" Lietuvos istoriją pusvalandinį pasipiktinimą demonstravo ne eiliniai skriaudžiami žmoneliai, bet solidūs rajono kolūkių pirmininkai, tarybinių ūkių direktoriai, susirūpinę dėl pradėjusio didėti žmonelių uždarbio patiems parduodant užaugintus gyvulius ir dėl to šimtais tūkstančių kolūkiams sumažinusių... neuždirbtų rublių... Kokie nuostoliai valstybei!

Mat, ūkių kolektyvinėse kiaulidėse (veršidėse) užaugintą socialistinę mėsą valstybė įvertina net 40 proc. brangiau nei privačiuose „buržuazinių atliekų" valstiečių tvartuose. Todėl nuo seno tarp ūkių vadovų vyksta socialistinės lenktynes dėl niekaip nesutarybėjančių privatininkų užaugintų jautukų ir bekonų. Dievaž, tai vienintelė soclenktynių rūšis, radusi nuoširdų pritarimą liaudies masėse. Nors ir pikti ant valstybės už tokią neteisingą klasinę diskriminaciją, (bet jausdamiesi kalti prieš kolchozinę santvarką, ir todėl nedrįsdami piketuoti MT), ant didžiųjų lenktynininkų, nepasidalijančių jų uždirbtų pinigų, valstiečiai nepyksta. Bet užtat pradeda pykti lenktynių organizatoriai. Mat, viena lenktyniavimo sąlyga yra nepatogi — reikia kelti supirkimo kainas... Kokie nuostoliai valstybei!

Kandidatas į LSSR AT deputatus K. Vaičiulis paskaičiavo, kad per šias soclenktynes praėjusiais metais jo vadovaujamas ūkis prarado 80 tūkst. rublių nesavų pinigų. Savo priešrinkiminėje kampanijoje kandidatas agituoja tamsius žmonelius palikti savo uždarbį (tuos 40 proc.) kolūkiui: tik kolūkis žino, kaip geriau žmonių pinigus išleisti jų pačių labui... Viskas žmogui, viskas jo gerovei!

Pataisyti smunkančius socialistinio kolektyvinio biznio reikalus pradžioje energingai ėmėsi buvęs LKP RK sekretorius, dabar — rajono žemės ūkio valdybos viršininkas S. Baciuška. Jam šovė galvon mintis nutraukti savo pavaldinių varžybas ir suploninti neleistinai besipučiančias valstiečių pinigines. Tačiau čia kiaulystę iškrėtė kaimyninių rajonų pirmininkai, nesutikę atsisakyti senų, gerų, pasiteisinusių kolektyvinių ūkių kėlimo metodų... Kliuvo nuo tauragiškių Ministrų Tarybos pirmininko pavaduotojui J. Jaminui.

— Vien mūsų ūkis dėl to neteko virš 200 tūkst. (rublių J. R.), — pasakė kandidatas į rajono Tarybos deputatus A. Beišys. — Taigi užtenka kaimo žmones vedžioti už nosies, metas baigti spekuliaciją... („Tauragiškių balsas", 1990. 02. 08. , Nr. 17).

„Tikrai metas baigti spekuliaciją. Bet katrą: ar padidėjusią Šilalės, ar sumažėjusią Tauragės rajono kolūkių?"— galvoja, sprendžia sostinės ministrai. Jie suprato, „kad jau ir kaimas bunda (A. Beišys — ten pat)... kaip tai daryti, nei iš šio, nei iš to nuplaukia šuniui ant uodegos keli šimtai tūkstančių rublių?" (kurie galėjo atsidurti kolūkio kišenėje — J. R.).

Ak vargše „atbundančio" mūsų kaimo valstieti! Kada pabusi?! Ar ateis toks metas, kai tavo uždirbtų pinigų nebeskaičiuos kolūkiai?..

Julius RAGELSKIS

Kam prie (ne) tarybų valdžios gyventi gera?

ŠIŲ METŲ vasario 5 d. išsirašęs kvitą Nr. 353858, nuvykau į kuro sandėlį parsivežti 4 tonas akmens anglies. Autopakrovėjas pakrovė 4 kaušus. Paprašiau ten dirbančiųjų pakrautą automobilį pasverti. Jie patikino, kad seniai dirba ir gerai žino, jog vienas pakrovėjo kaušas sveria vieną toną. Man primygtinai prašant vis dėlto pasverti, jie pasiūlė pradžioje išpilti pakrautas anglis, pasverti tuščią automobilį, tada vėl pakrauti ir pasverti. Aš nesutikau, siūlydamas pradžioje pasverti pakrautą mašiną, o po to tuščią. Tada jie pasakė, kad pasverti negalima, nes nėra sandėlininko. Aš pakviečiau juos nuvažiuoti prie greta esančios įmonės svarstyklių. Kuro sandėlyje tuo metu buvo 3 darbuotojai. Važiuoti su manimi jie atsisakė. Tik pagrasinus, kad paskambinsiu kuro kontoros direktoriui ir teisėsaugos organams, pakrautą mašiną pasvėrė ant ten esančių svarstyklių. Paaiškėjo, kad trūksta 300 kg anglies. Žinant, kad Tauragės kuro kontora per metus gauna 25500 t. akmens anglies ir „tvirtą" vieno kaušo svorį, nesunku paskaičiuoti, kad ten dirbantys žmonės kasmet pasidalija apvalią 30000 rublių sumą.

Faktą, kad kuro kontoroje užsispyrusiai nesveriama žmonėms parduodama anglis, rajono liaudies kontrolės komitetui pranešiau dar užpernai. Šitokia žmonių apvogimo forma buvo gvildenama respublikinėje spaudoje. Maži žmoneliai pyksta, tačiau didieji gyvena namuose su visais patogumais, jiems anglies pirkti nereikia — jiems šios problemos nėra.

Todėl drįstu tvirtinti, kad ne visiems prie šios supuvusios tvarkos gyventi bloga.

Zigmantas PIKČIŪNAS
Taurai

PRIEŠRINKIMINIS ŠOU

(VIENO VEIKSMO KOMEDIJA)

Veikėjai:
Herojus — rajono VK pirmininkas.
Pašaliniai — rajono darbininkų sąjungos lyderė, bedarbė,
— socialdemokratas, kandidatas į LSSR AT deputatus,
— SSSR deputatas, LSSR darbininkų sąjungos lyderis.

Visiškai pašalinis (tiktai dėl veiksmo masiškumo) — LPS seimo narys, rajono tarybos narys.

Dekoracija — pirmininko kabineto interjeras.

Uždanga pakyla. Į herojaus kabinetą sueina pašaliniai. Trumpa pasilabinimo scena (ne visai širdinga, nes herojus priverstas atitraukti dėmesį nuo valstybinių rajono valdymo reikalų). SSSR deputatas pareiškia pageidavimą susipažinti su rajono VK materialinių gėrybių skirstymo dokumentais. Herojus nepatenkintas: pasmerkia atėjusią bedarbę, logiškai išaiškinęs, kad švarių VK popierių negalima vartyti nešvariomis rankomis. (Matyt, bedarbiams neduodamas talonas muilui?)

SSSR deputatas. Šitie dalykai, mano supratimu, turi būti visiškai vieši. Gal tai valstybinė paslaptis?

Herojus. Mes turime nuosavus kontroliuojančius organus, gerbiamas lyderi. Mes skelbiame, kas priklauso!

Socialdemokratas. O kas priklauso?

Herojus (rūsčiai). Nereikia kabinėtis prie žodžių!

SSSR deputatas (nuolankiai). Aš noriu pamatyti tą medžiagą...

Herojus (pašaipiai). O aš noriu jums pasakyti, kad čia ne jūsų apygarda...

SSSR deputatas (išsitraukia raštą). Prašau, čia pasirašęs ir jūsų apygardos deputatas...

Herojus (abejingai žiūri į popierių). Matau. Čia jo parašas. Jis tą ir rodo, kad neturite įgaliojimų.

SSSR deputatas (mandagiai). Taip ir nesupratau: suteiksite man galimybę ar ne?

Herojus (trumpai, herojiškai). Jums kaip deputatui — ne!

SSSR deputatas (suglumęs). Neduosit?..

Herojus. Veikit savo apygardoje.

SSSR deputatas. Sukonkretinkim: kokią medžiagą atsisakote man parodyti?

Herojus (ima nervintis). Aš sakiau... Jūs savo apygardoje... Vienu žodžiu... Pagal deputato statusą...

SSSR deputatas (kantriai). Pagal tą statusą aš turiu teisę prašyti informacijos visoje SSSR teritorijoje.

Socialdemokratas (patikina). Jis gali tikrinti netgi Eismunto įstaigą.

Herojus (suirzęs). Tegu ją ir tikrina...

Pauzė. Visi tyli.

SSSR deputatas. Šiandien aš turiu laiko. Klausiu, ar gausiu medžiagą?.. (Pauzė. Tyla). Dar kartą sakau: aš manau, kad tai turi teisę žinoti visi visuomenės nariai.

Herojus (netekdamas kantrybės). Mes visuomenei skelbiam! Jūsų žiniai. Vienu žodžiu...

SSSR deputatas. Skelbėte?

Herojus. O kaip jūs skaitot? Vienu žodžiu...

Bedarbė. Automobilių skirstymo neskelbėte.

Herojus (galutinai supykęs). Praeitais metais buvo skelbta! Visų deficitinių prekių... Automobilių ne...

SSSR deputatas. Buvo ar nebuvo?

Herojus. Aš jums sakau tik tai, kas buvo!.. Prašau, tikrinkit... (galiausiai numoja ranka).

Uždanga nusileidžia. Aplodismentų nesigirdi. Ne pabaiga.

Albinas JANUŠKA

P. S. Šį trumputį scenarijų parašiau, keletą kartų perklausęs netrumpą diktofono įrašą. Siūlau geras tradicijas turinčiam Tauragės liaudies teatrui pagal jį paruošti priešrinkiminį spektaklį. Tauragiškiai pasižiūrėję geriau supras, kokių žmonių į būsimąją rajono tarybą rinkti nereikia.

1990-IEJI — LIETUVIŲ KALBOS METAI

Gerbiami kandidatai į LSSR AT ir vietinių tarybų deputatus! Spręsdami svarbias Lietuvos problemas, pasistenkite jas apvilkti gražiosios lietuviškos kalbos rūbu!

Nepatingėkite įsiklausyti į radijo ir TV valandėlėse skambančius patarimus kalbos klausimais!

Rajono Lietuvių kalbos draugija

INFORMUOJAME

LPS rajono tarybos koordinatorius J. DARAŠKA priima kasdien darbo dienomis nuo 11 val. iki 19 valandos Centrinėje bibliotekoje, II aukšte.

— — —

Tęsiame „MŪSŲ ŽINIŲ" prenumeratą. Kreiptis į LPS rajono tarybos koordinatorių.

TAURAGĖS INFORM (atorių) AGENTŪRA PRANEŠA

KAUNO homoseksualistų klubas „Pacifistinio apsigynimo lyga" nutarė kreiptis į visas Lietuvos oficialias ir neoficialias, politines ir nepolitines partijas, sąjungas bei susivienijimus, siūlydama iškelti kandidatu į LTSR AT ir paremti priešrinkiminėje kovoje lygos lyderį Joną Rupšį. Senaisiais stagnacijos laikais jam buvo nelengva. Atėjo metas LTSR AT turėti nors vieną „deputatą, kuris pasirūpintų juridine seksualinių mažumų teise Respublikos parlamente" [J. Rupšys].

◆ ... ◆

AGENTAS iš rajono VRS pranešė, kad š. m. vasario 1 d. 21,15 val. į Tauragės medblaivyklą buvo pristatytas Tomkaus korespondentas, akredituotas Tauragėje, — Paldavičius. Jis bandė nuplėšti jį lydinčiam milicininkui antpečius, būdamas tikras, kad šis niekada netaps generolu.

◆ ... ◆

EILINIAME „Biškį pageriančių" partijos CK plenume buvo apsvarstyta rinkiminė platforma. Labiausiai diskutuota dėl organizacinio-struktūrinio panašumo į vienos susikompromitavusios partijos organizacinę struktūrą. Nuogąstauta, ar tai neturės neigiamos įtakos rinkimų rezultatams. Buvo iškelta net labai drąsių pasiūlymų dėl Centro Komiteto biuro perpavadinimo prezidiumu, o sekretoriaus — pirmininku. Taip pat dėl pačios partijos pavadinimo. Nutarta, kad tai ateities klausimas. Daugiau agentas nebeprisimena. Jam „trūko plionka".

◆ ... ◆

INFORMATORIUS iš Adakavo kolūkio pranešė, kad sunkus ir pavojingas pirmininko triūsas, parenkant įgaliotinius, turėjusius 1990. 02. 09 susirinkime teisėtai perrinkti pirmininką, nuėjo šuniui ant uodegos. Kolūkiečiai pareikalavo ne „įgaliotinių", bet visuotinio susirinkimo.

Redaktorius Julius RAGELSKIS
Redakcinė kolegija: Vytautas VENCKUS, Petras JOKUBAUSKAS, Raimundas MERKELIS, Zenona JUREVIČIŪTĖ.

Spausdinta Klaipėdos „Ryto" spaustuvės Tauragės skyriuje, P. Žemgulio 11. Formatas A3. Tiražas — 3000 egz. Kaina 10 kap. Užsakymo Nr. 312.